

Beyond Enlightenment # 11 vraag 1, 2 en 3
Harmonie... de geboorteplaats van liefde.
13 oktober 1986.

Vraag 1

GELIEFDE OSHO,

DE VRUCHT VALT OP DE GROND ALS ZE RIJP IS. EENS ZULT U ONS VERLATEN EN HET ZAL ONMOGELIJK ZIJN OM EEN ANDERE MEESTER IN UW PLAATS TE HEBBEN.

HOE KAN IEMAND ANDERS DE PLAATSVERVERANGER ZIJN VOOR DE MEESTER DER MEESTERS? OSHO, ALS U HET LICHAAM VERLAAT, ZULLEN DAN UW MEDITATIE TECHNIEKEN ONZE INNERLIJKE GROEI HELPEN ZOALS ZE DAT NU DOEN?

Mijn aanpak met betrekking tot je groei is er voornamelijk op gericht je onafhankelijk van mij te maken. Elke vorm van afhankelijkheid is slavernij, en de spirituele afhankelijkheid is van allen de ergste slavernij. Ik heb alle mogelijke moeite gedaan om je bewust te maken van je individualiteit, je vrijheid, je absolute capaciteit te groeien zonder de hulp van iemand anders. Je groei is iets dat intrinsiek is aan je wezen. Het komt niet van buiten; het is geen opgelegde taak, het is een opengaan.

Alle meditatietechnieken die ik je heb gegeven zijn niet afhankelijk van mij – mijn tegenwoordigheid of afwezigheid zal geen verschil maken – ze zijn afhankelijk van jou. Het is niet mijn tegenwoordigheid, maar jouw aanwezigheid die nodig is om resultaat te hebben. Het gaat er niet om dat ik hier ben maar dat jij hier bent, dat je in dit moment bent, dat je alert en bewust bent, wat zal helpen.

Ik kan je vraag en de relevantie ervan begrijpen. Het is niet irrelevant. Het hele verleden van de mens is, op verschillende manieren, een geschiedenis van uitbuiting. En zelfs de zogenaamde spirituele mensen konden de verleiding niet weerstaan om dit te doen. Van de honderd meesters trachtten negenennegentig het idee op te leggen dat: "Zonder mij kun je niet groeien, is er geen vooruitgang mogelijk. Geef mij je hele verantwoordelijkheid."

Maar op het moment dat je jouw hele verantwoordelijkheid aan iemand geeft, geef je zonder het te weten ook je hele vrijheid weg.

En natuurlijk moesten deze meesters op een dag sterven, maar zij lieten lange rijen slaven achter: Christenen, Joden, Hindoes, Mohammedanen. Wat zijn deze mensen? Waarom zou iemand een Christen moeten zijn? Als je iemand kan zijn, wees dan een Christus, nooit een Christen. Ben je totaal blind voor de vernedering wanneer je jezelf een Christen noemt, een volgeling van iemand die tweeduizend jaar geleden stierf?

De hele mensheid volgt de doden. Is het niet vreemd dat de levenden de doden volgen, dat de levenden gedomineerd worden door de doden, dat de levenden afhankelijk zijn van de doden en hun beloften dat: "We komen teug om je te redden!"

Niemand is gekomen om je te redden. In feite kan niemand iemand anders redden; het gaat in tegen de fundamentele waarheid van vrijheid en individualiteit.

Voor zover het mij betreft, doe ik elke poging om je vrij van iedereen te maken – mezelf inbegrepen – om je enkel alleen op het pad van onderzoek te laten zijn.

Deze existentie respecteert een persoon die alleen durft te zijn in het zoeken naar de waarheid. Slaven worden in het geheel niet gerespecteerd door de existentie. Zij verdienen geen enkel respect. Zij respecteren zichzelf niet, hoe kunnen ze verwachten dat de existentie respectvol tegenover hen zal zijn? Dus onthoudt, als ik er niet meer ben, zul je niets verliezen. Misschien zul je iets winnen waarvan je absoluut onbewust bent.

Op dit moment ben ik alleen in het lichaam beschikbaar, gevangen in een bepaalde gestalte en vorm. Wanneer ik uit het lichaam ben, waar kan ik dan zijn? Ik zal hier zijn in de wind, in de oceaan. En als je van me gehouden hebt, als je me vertrouwd hebt, zul je me voelen op duizend en een manier. In je stille momenten zul je plotseling mijn aanwezigheid voelen. Als ik eenmaal zonder lichaam ben, is mijn bewustzijn universeel. Nu op dit moment moet je naar me toekomen. Dan hoef je niet naar me te zoeken. Waar je ook bent... je dorst, je liefde... en je zult me vinden in je eigen hart, daar in het kloppen van je eigen hart.

Vraag 2

GELIEFDE OSHO,

ALLEEN IN DE MAATSCHAPPIJ, VOEL IK DAT IK ERG MECHANISCH EN ONBEWUST WORD IN MIJN ACTIVITEITEN. NU, IN UW TEGENWOORDIGHEID EN ALS IK NAAR BINNEN GA, NEEMT MIJN HAAST AF EN ONTSTAAT ER ZELFBEWUSTZIJN. DEZE TOESTAND VAN ZELFBEWUSTZIJN GEEFT HELDERHEID EN JE ZOU DAAR STEEDS MEER IN WILLEN BLIJVEN. ALS IK NAAR U KIJK, ZIE IK EEN GRATIE DIE NAAR IETS WIJST WAT VEEL VERDER DAARAAN VOORBIJGAAT. OSHO, KUNT U SPREKEN OVER HET ZELFBEWUSTZIJN VAN DE DISCIPEL EN DE GRATIE VAN DE MEESTER?

Het is goed dat je je bewust wordt van een zeer essentieel verschijnsel: dat je in de maatschappij mechanisch, robotachtig werd. Nu je hier bent, voel je meer ontspannen. De haast van de mind wordt langzaamaan minder. En als je bewustzijn helder wordt, zal je mechanisme verdwijnen. Je moet inzien dat bewustzijn en mechanisme niet samen kunnen bestaan. Er is geen co-existentie mogelijk tussen deze twee factoren.

In de marktplaats wordt niet van je verwacht dat je bewust bent – er wordt verwacht dat je efficiënt bent. Efficiëntie is een kwaliteit van machines. Machines zijn efficiënter dan mensen. Omdat efficiëntie vereist is, word je meer mechanisch, en als je meer mechanisch wordt, verdwijnt je bewustzijn. En je bewustzijn is je ware wezen. Door efficiëntie en mechanisme, slaag je er misschien in meer geld te verdienen, meer macht, meer aanzien, meer achting, maar je zult jezelf verliezen. En je verliest jezelf erg goedkoop. Wat je erdoor wint is waardeloos.

Weet je hoeveel mensen er voor je op deze aarde leefden? Besef je wel dat miljoenen van hen succesvolle mensen waren? Miljoenen van hen waren beroemd in hun tijd, en nu herinneren de mensen zich niet eens hun namen. Zij zijn verdwenen als dromen, zonder een spoortje na te laten.

Wij zullen ook op dezelfde wijze verdwijnen. De enkelen die gestorven zijn en toch doorgaan met leven in de liefde van de mensen, in het vertrouwen van mensen, zijn niet de succesvolste -- de keizers, de wereldveroveraars, de rijkste. Deze paar mensen die, ondanks dat ze dood zijn, nog steeds in de harten van de mensen wonen, behoren tot een totaal andere categorie. Dat waren mensen met bewustzijn, mensen met een ziel. Hun invloed gaat zo diep dat ze zal voortduren tot de laatste mens.

Gautama Boeddha, Lao Tse, Kabir, Christus, al-Hillaj Mansoor – deze mensen zijn niet te vergeten. Ze zullen doorgaan te leven in de diepste hoeken van je wezen om de eenvoudige reden dat ze nooit hun bewustzijn offerden voor de verwachtingen van de maatschappij.

Dus het eerste is – je bent bewust geworden. Maak je bewustzijn scherper, en de volgende keer als je in de maatschappij bent is er geen reden om robotachtig te worden. Misschien zul je niet zo efficiënt zijn als de robots – nou en?

Misschien zul je niet zo succesvol zijn als degene die mechanisch zijn – nou en? Laat hen hun dag hebben en dan zullen ze verdwijnen als zeepbellen. Wees niet jaloers op hen. Wees vol mededogen jegens hen en blijf tevreden met jouw bewustzijn. Riskeer alles voor bewustzijn, maar riskeer nooit bewustzijn voor iets anders. Dit is de belofte van een sannyasin: dat hij bereid is zijn leven te verliezen maar niet zijn bewustzijn: hij heeft een waarde gevonden die hoger is dan leven.

Er is geen waarde hoger dan bewustzijn. Bewustzijn is het zaad van goddelijkheid in je. Wanneer het tot zijn volle bloei komt, ben je tot de vervulling van je bestemming gekomen. Als je bewustzijn intenser wordt, zullen je daden misschien niet zo efficiënt zijn maar zij zullen een nieuwe kwaliteit hebben – de kwaliteit van gratie – wat veel waardevoller is. Geen machine kan de kwaliteit van gratie hebben. Je daden, je woorden zullen een schoonheid van zichzelf hebben.

De manier waarop een bewust mens leeft, maakt elk moment vol van een enorme gratie en schoonheid. Het reflecteert in zijn daden, zelfs in de kleinste daden – gewoon in het gebaar van zijn hand of de manier waarop hij kijkt, in de diepte van zijn ogen of de autoriteit van zijn woorden of de muziek van zijn stilte. Zijn tegenwoordigheid alleen al is een feest.

In vergelijking met zo'n mens zijn keizers bedelaars; ze hebben alles ter wereld, maar van binnen zijn ze leeg. De tempel kan van goud gemaakt zijn, maar de meester van de tempel is niet te vinden.

De discipel wordt iedere dag steeds gracieuzer, steeds meer alert – en met al deze kwaliteiten is een diepe dankbaarheid tegenover de meester een vanzelfsprekend gevolg. Het is niet iets wat je moet doen. Als je het doet is het onecht. Als het uit zichzelf komt, dan heeft het authenticiteit. En als je dankbaarheid groeit, word je meer beschikbaar, meer open. De meester kan zijn hele wezen in je uitstorten, al zijn aanmoedigingen, zijn totale zegening.

Vraag 3

GELIEFDE OSHO,

IK NEEM IETS WONDERLIJKS GEWAAR, EEN ONGELOOFLIJK GEBEUREN BIJ U DAAR IN UW STOEL. EN DOOR DE JAREN HEEN VOEL IK IETS WERKELIJK WONDELIJKS IN MIJ HIER GEBEUREN. HET IS GEEN 'VERLICHTING' – DAT WEET IK, MAAR HET IS ALS EEN HARMONIE MET U.

OSHO, KUNT U IETS ZEGGEN OVER HOE IK DOOR DE ROOK VAN DE MIND HEEN KAN REIKEN OM DIT WONDERLIJKE, DIT MOOIE GEVOEL VAN DEZE GAVE NAAR BUITEN TE BRENGEN ZODAT HET KAN GROEIEN?

Het verschijnsel van harmonie is een van de meest mysterieuze ervaringen die mogelijk is. Het betekent dat twee lichamen nog steeds twee lichamen zijn, maar de zielen binnenin zijn niet meer twee. Eén ziel binnenin twee lichamen. Het is de meest kostbare ervaring. Gewoonlijk leven we in conflict, in disharmonie. De echtgenoot leeft in disharmonie met zijn vrouw – ze noemen het samenleven. Maar tenzij deze eenheid ontstaat, is hun samenzijn niets anders dan een ondergronds conflict, dat elk ogenblik kan losbarsten om een betekenisloze, gekke reden. Beiden zitten op een vulkaan.

Ouders voelen een generatiekloof tussen zichzelf en hun kinderen. Er schijnt geen gemeenschappelijke basis voor begrip; harmonie is ver te zoeken. Ze verstaan zelfs elkaars taal niet – niet dat ze verschillende talen spreken, maar hun visie is verschillend, hun houdingen zijn verschillend, hun benadering ten opzichte van het leven is verschillend – en er

schijnt geen manier te zijn om tot enige conclusie te komen. Ouders en kinderen praten niet meer met elkaar want iedere keer dat ze spreken loopt het uit op een gevecht.

Hetzelfde vindt plaats tussen echtgenoten en hun vrouwen. Als ze pas getrouwd zijn, gaat het er flink aan toe – ze vechten, de vrouwen gooien met dingen, breken borden, kopjes, glazen en gooien met kussens. De echtgenoten gedragen zich op dezelfde manier – ze slaan dezelfde vrouw waarvan ze dachten dat ze niet zonder zouden kunnen leven. Ze slaan haar niet alleen, ze stellen zich zelfs menige keer voor haar te doden. Anders zal de vrouw hem gaan doden. Het is enkel een kwestie van wie het initiatief gaat nemen. Het is een koude oorlog.

Langzaamaan worden de dingen killer: geen kussengevechten meer, geen kopjes, glazen en schotels worden meer gebroken. Maar dat betekent niet dat er een harmonie is ontstaan. Het betekent eenvoudig dat ze de stompzinnigheid van dit alles begrepen hebben. Het is beter te zwijgen. De man gaat gewoon door met het lezen van dezelfde krant. Op zondag is het wat moeilijker, ze vermijden elkaar, ze willen niet samen alleen gelaten worden.

Een van mijn vrienden -- een erg rijk man – vroeg me toen hij vijftig werd: “Ik heb genoeg geld. Ik heb enkel twee dochters, die getrouwd zijn. En het is erg moeilijk – want alleen mijn vrouw en ik zijn in het huis.”

Maar ik zei: “Je zou gelukkig moeten zijn. Ik dacht dat dit een huwelijk uit liefde was.”

Hij zei: “Nu gebruik ik dat woord ‘liefde’ helemaal niet meer. Het is dat woord wat mijn leven heeft vernield. Dus enkel vanwege mijn vrouw blijf ik in zaken en het bedrijfsleven – alleen om haar te ontwijken, anders zou er geen reden voor zijn.”

Ik zei: “Zoek dan een mooie plaats in de heuvels, verhuis daarheen en leef er vredig.”

Hij zei: “Maar... alleen met deze vrouw in de heuvels? Je stelt moord voor!”

Ik zei: “Waar heb je het over? Wie gaat wie vermoorden?”

Hij zei: “Dat hangt ervan af wie het eerst het initiatief neemt. Met deze vrouw alleen? Nee! Als jij bij ons zou willen blijven, zou ik veilig zijn en zou ik naar een plaats in de heuvels gaan. Zonder een vriend gaan we zelfs niet naar de film. Een vriend moet tussen ons in zitten, anders is iets... of wat dan ook genoeg om een ruzie te beginnen.”

Ik zei: “Ik zie jullie nooit ruzie maken.”

Hij zei: “Dat is waar, jarenlang hebben we alles onderdrukt. Maar we vechten. Binnenin mezelf, sla ik haar. Binnenin haarzelf slaat zij mij – om geen scène te maken. Wat zullen de mensen wel denken, wat zullen de bedienden denken?”

Ze sliepen niet in dezelfde kamer. Ik vroeg zijn vrouw naar het waarom. Ze zei: “Nee, er is geen groot probleem ...het is omdat hij snurkt.”

Ik zei: “Ik heb vaak met hem in dezelfde kamer geslapen. Ik heb hem nooit horen snurken.”

Ik vroeg mijn vriend: “Wat is dat nu? Je vrouw zegt dat je snurkt.”

Hij zei: “Ja, ik snurk – enkel om haar in de andere kamer te houden. Ik snurk nooit in mijn slaap! Daarom heb jij het ook nooit gehoord. Ik moet het met opzet doen – het is een moeilijke kunst, je moet het leren – alleen om haar een excuus te geven. Ze wilde in de andere kamer slapen, maar er was een excuus nodig. En het is perfect vredig om hier te zijn. Zij is daar, en ik doe de deur van binnen op slot, want anders kan ze midden in de nacht binnenkomen. Er kan een idee bij haar opkomen en dan er begint een ruzie.”

Mensen leven niet in harmonie.

Harmonie is een leeg woord, en voor de meesten blijft het ongelukkigerwijs een leeg woord. Ze kennen alleen ruzie, boosheid. Harmonie betekent dat je het ego laat vallen, je zegt ermee: “Ik wens zo intens één met jou te zijn, dat het idee van ‘ik’ niet meer nodig is.”

Een paar mensen hebben in harmonie geleefd en in het bijzonder de meester en discipel kunnen geen enkele relatie hebben zonder harmonie. De meester is zonder ego. De discipel moet enkel het ego laten vallen, en hun beider bewustzijn wordt één, en grote muziek zal vibreren – in beide personen, een muziek.

Het is ook in andere relaties voorgekomen, maar heel zelden. Ik word herinnerd aan een vreemd boek in het Sanskriet. De naam is Bhamiti. Het is een vreemde naam, want het is een commentaar op een van de meest filosofische beschouwingen die ooit geschreven zijn, de BRAHMASUTRAS van Badarayan.

Badarayan is waarschijnlijk de grootste filosoof die de wereld heeft voortgebracht, en hij heeft deze kleine spreuken geschreven, BRAHMASUTRAS, spreuken over het ultieme.

Er is geen ander boek in de hele wereld waarop zoveel commentaren geschreven zijn -- duizenden en duizenden commentaren, omdat de spreuken zo klein zijn, zo compact dat tenzij iemand ze opent, uitlegt, interpreteert, je niet in staat zult zijn hun betekenis te vinden.

BRAHMASUTRA is een vreemd boek. Geen ander boek heeft hetzelfde lot ondergaan als Badarayan's BRAHMASUTRAS. Commentaren werden geschreven, maar de commentaren waren ook erg moeilijk te begrijpen, dus werden er commentaren over commentaren geschreven. Maar toch waren deze ook niet zo eenvoudig, dus commentaren over deze commentaren...

Dit is het enige boek waarin je een serie commentaren zult vinden. Het origineel is verloren gegaan. En gedurende duizenden jaren hebben mensen in India commentaren over de commentaren geschreven om hun betekenis naar de massa te brengen. Een van de commentaren, een van de beste commentaren over de BRAHMASUTRAS is Bhamiti, en het is vreemd want Bhamiti is een rare naam voor een commentaar. Bhamiti is de naam van een bepaalde vrouw, en om deze aan een commentaar te geven....

Het commentaar werd geschreven door een groot filosoof, Vachaspati, wiens vrouw de naam Bhamiti had. Hij deed twaalf jaar over het schrijven van het commentaar, en hij besloot dat op de dag dat het commentaar klaar zou zijn, hij de wereld achter zou laten en naar de Himalaya zou gaan.

Op een dag, in het midden van de nacht, was het commentaar gereed. Hij nam de kaars bij wiens licht hij het commentaar had geschreven om naar zijn kamer te gaan. En onderweg daarnaartoe vond hij een vrouw en hij vroeg: "Wie ben je en wat doe je hier?"

Ze zei: "Mijn Heer, je was zo verdiept in het schrijven van het commentaar, dat je totaal vergeten bent dat je me getrouwd had, ik ben je vrouw."

Vachaspati zei; "Ik herinner het me. En ik herinner me dat elke dag... laat me alleen je hand zien, want ik kan je hand herkennen. Jij was het die elke dag de kaars bij mij neerzette als de zon onderging. Ik ken deze hand. Maar het is te laat, ik heb besloten dat ik het huis zal verlaten op de dag het commentaar klaar is. Je had me moeten herinneren.

Bhamiti zei: "Het zou erg liefdeloos geweest zijn om je te storen. Ik heb gewacht. En wees niet bezorgd – als je besloten hebt te gaan, dan ga je zonder enige zorg. Ik zal geen hindernis zijn ten aanzien van je beslissing. Het is genoeg dat ik kan zien dat je bezorgd om me bent. Dit zal genoeg zijn voor mijn hele leven, dat je een zekere liefde voor me had."

Vachaspati zei: "Je bent een geweldige vrouw. Het is erg zeldzaam zo'n vrouw te vinden. Het is makkelijk om commentatoren van mijn kwaliteit te vinden, maar een vrouw vinden van jouw kwaliteit – zo'n liefde, zo'n vertrouwen, zo'n wachten, zo'n geduld. En zo'n groot hart – enkel je zorg al dat het laat wordt is genoeg voor je -- alsof er geen verwachting is. Ik zal mijn commentaar Bhamiti noemen, zodat wie ook dit commentaar leest, zich zal moeten

verwonderen over de naam.” Want het is niet relevant, het commentaar gaat over de BRAHMASUTRAS ...En, Bhamiti?

“Maar zonder jou, en zonder je liefde, en zonder je geduld, en zonder je stille wachten.... Je kwam nooit recht voor me, en je bent zo mooi dat dit zeker is: als je direct voor me had gestaan, zou het storend geweest zijn. Ik zou misschien het commentaar vergeten zijn. Ik zou het voltooiën uitgesteld hebben enkel om met jou te kunnen zijn.”

Maar Bhamiti zei:

“Ik heb meer ontvangen dan ik verdien. Je moet niet langer hier in huis wachten. Laat me de trots van een echtgenoot te hebben die zich aan zijn besluit vasthoudt... hoewel ik zelfs nu kan zien dat je aarzelt. Aarzel niet. Ik zal je niet toestaan in huis te blijven. Je moet naar de Himalaya gaan – want als je in huis blijft, zal ik je niet hetzelfde respect kunnen geven.”

Dit is een geweldig, ongelooflijk verhaal.

Vachaspati ging naar de Himalaya maar kon Bhamiti niet vergeten... zo’n kwaliteit, zo’n gratie, en zo’n schoonheid...iets voorbij menselijke kwaliteiten. Alleen zulke mensen hebben het bewijs geleverd dat er iets meer is dan menselijke kwaliteiten, iets wat enkel goddelijke kwaliteiten genoemd kan worden. Vachaspati blijft een groot geleerde, maar Bhamiti bewijst een veel goddelijker persoonlijkheid te zijn. Dus eens in de zoveel tijd zijn er in andere relaties mensen geweest die harmonie met elkaar hebben gevoeld, maar dat is uiterst zeldzaam – toevallig en uitzonderlijk.

Maar wat de relatie van meester en discipel betreft, is het een fundamentele noodzakelijkheid. Zonder dat is er geen relatie. Een muzikale eenheid... zo’n diepe liefde dat het je ego verteert. Er zijn geen twee personen in een relatie maar enkel een harmonieus geheel, een energieveld.

En als je het eenmaal met de meester ervaren hebt, kun je het ook in je andere relaties ervaren, want het is in principe hetzelfde. En als je het in al je relaties kunt ervaren, zoveel harmonie rondom je, wordt je leven waarlijk een goddelijke gave, een orkest. Dan was de meester-discipel relatie enkel het leren van een bepaalde vaardigheid: je kunt het gebruiken met je vrouw, met je echtgenoot, met je kinderen, met je ouders, met je vrienden. Je kunt het over de hele wereld uitspreiden. Je kunt het met de bomen voelen, met de sterren; het is enkel een kwestie van de handigheid doorhebben. Het geheim is: hoe niet te zijn, hoe als een ego te verdwijnen. Dan zal wat je ook aanraakt muziek creëren, wat je ook aanraakt zal goud worden.